

BREUS

■ Una epopeia sobre els silencis d'Occident

Els dies 6 i 7 de gener, **El Teatre Principal de Palma** acull la representació d'*Incendis*. Amb text original del libanès **Wajdi Mo-uawad**, l'obra explora les esquitxades de les guerres contemporànies en clau de tragèdia grega: els conflictes de la família protago-

nista serveixen per assenyalar el silenci amb què occident rep les desgràcies que se succeeixen a l'altra part del món, en un intent de remoure les consciències dels espectadors. **Mario**

nista serveixen per assenyalar el silenci amb què occident rep les desgràcies que se succeeixen a l'altra part del món,

Gas dirigeix als intèrprets **Nuria Espert, Ramón Barea i Laia Marull**, entre altres.

■ Gener de dansa en la Sala Hiroshima

La **Sala Hiroshima** de Barcelona presenta la programació del mes de gener, cinc propostes internacionals de *performance* i

dansa contemporània: *New Haven*, *Cherepaka* i *Traumboy* conformen un cicle sobre el cos humà, les seves possibilitats i els estigmes que el reprimeixen. *There is no here here* planteja la gravació d'un videoclip per explorar les realitats virtuals. Per últim, *Autointitulado* analitza els orígens de la dansa des d'una visió heterodoxa.

teatre

FRANCESC FOGUET I BOREU

Francesc.Foguet@uab.cat

El miracle de Nora

CRISTINA FERNÁNDEZ

Casa de nines és un dels textos més colpidors d'Ibsen. La dissecció que hi fa de la doble moral burgesa des d'una perspectiva femenina continua essent d'una vigència extraordinària. L'impressionant cop de porta final de Nora s'erigeix en una metàfora potentíssima per començar a clivellar la mística de la feminitat imperant. De l'obra ibseniana, se n'han fet moltes versions i adaptacions, algunes fins i tot censurades. Ha estat també motiu d'especulació, com en la contundent *Què va*

passar quan Nora va deixar el seu home o els pilars de la societat, d'Elfriede Jelinek.

Amb dramaturgia i direcció de Raimon Molins, *Nora* ofereix una versió modernitzada de *Casa de nines* (Sala Àtrium). Els canvis principals han consistit a reduir personatges i canviar-ne el gènere, a simplificar la trama i introduir-hi una mirada nova i polièdrica. Nora es converteix en el símbol de la dona que qüestiona valors bàsics de la societat contemporània i que en posa al desco-

bert el materialisme i la hipocresia. Com en el text original, el lífting dramàtic retrata molt bé l'evolució de Nora des d'una felicitat aparent fins a l'emancipadora epifania íntima.

La interpretació sentida i sensible de Nora per Mireia Trias, ben secundada per tres joves actors més (Oriol Tarrasón, Patrícia Mendoza i Gal·la Sabaté), és un dels mèrits més destacats d'aquesta versió de *Casa de nines*. En alguns moments, arriba a una autenticitat difícil de trobar en l'escena actual. El seu lliurament al personatge permet d'entendre millor Nora, captar-ne la transformació de nina a dona i copsar el caràcter estantís de la societat capitalista i la moral burgesa que l'agombola.

Malgrat el seu virtuosisme, el joc de multiplicar espais i generar plans diversos amb una càmera en directe –un recurs gastat en què la imatge devora el teatre– causa de vegades una dispersió i una focalització abusives de la mirada. Té l'interès, això sí, de trencar el naturalisme, ampliar l'espai escènic i suscitar un punt de vista distanciat. Però, segons com, fa més nosa que servei. Quan la càmera reposa, es pot gaudir millor de la disputa refulgent de Nora amb Torvald, el marit, obsedit només per la reputació social i l'autopromoció. Desenganyada del miracle que esperava, Nora té tot el dret de triar la llibertat.